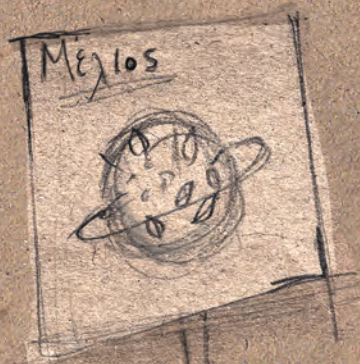

Θοδωρής Παπαϊωάννου

Ανάποδο

εικονογράφηση: Ίρις Σαμαρτζή

Στον Κώστα,
που μου έδειξε τη φύση.

Θ. Π.

Πρώτη έκδοση Απρίλιος 2014
ISBN 978-960-572-027-8

© 2014, Κείμενο Θοδωρής Παπαϊωάννου
© 2014, Εικονογράφηση Ίρις Σαμαρτζή
© 2014, Εκδόσεις Ίκαρος

Επιμέλεια έκδοσης: Αντώνης Παπαθεοδούλου
Τυπογραφική επιμέλεια: Μαρία Ζουράρη
Στοιχειοθεσία - Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος
Εκτύπωση: Φωτόλιο & Τύπικον
Βιβλιοδεσία: Ι. Μπουντάς - Χ. Βασιλειάδης

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ
Βουλής 4, 105 62, Αθήνα
ΤΗΛ: 210 3225152, FAX: 210 3235262
kids.ikarosbooks.gr

Θοδωρής Παπαϊωάννου

Ανάποδο

εικονογράφηση: Ίρις Σαμαρτζή

des R
BERTR

ébre
ES O

ches d'
de J
ASS
e Geo. Dupu
sont les

de Sang
par LOUIS

la Jén
par GEORG

es Din ar
Bour
r GUY DI
(Illustrations

Lib

Ζούσε κάποτε στο δάσος
ένα μικρό σκαθάρι, ο Μέλιος.

Είχε χρώμα μαύρο σαν το κάρβουνο, έξι πόδια
και δυο δαγκάνες μπροστά, στο κεφάλι του.

Η αγαπημένη του συνήθεια ήταν να φτιάχνει
μπάλες από χώμα και να τις κυλά.

Μια μέρα, εκεί που κυλούσε μια από τις μπάλες του,
σκόνταψε σ' ένα τόσο δα πετραδάκι.

Κι αναπολώρισε

Αρχισε τότε να φωνάζει κουνώντας και τα έξι του πόδια.
Το μόνο που έβλεπε έτσι ανάποδα όπως βρέθηκε,
ήταν ο ουρανός και μερικά μικρά άσπρα σύννεφα.
Ανσύχνησε. Σκέφτηκε πως μπορεί να φανεί κάποιο
πουλί και να τον κάνει μια χαψιά!

Βοήθειάκι!

- Ποιος μου χαλάει το τραγούδι;

ακούστηκε η φωνή ενός τζίτζικα από το δέντρο απέναντι.

- Εδώ! Κάτω! Βοήθεια!

Ο τζίτζικας πλησίασε ανόρεχτα.

- Τι σου συμβαίνει;

- Αναποδογύρισα. Βοήθησέ με!

- Χμμ, να σε βοηθήσω; Ξέρεις εγώ τώρα τραγουδάω... αλλά...

Τι θα μου δώσεις αν σε βοηθήσω;

- Μα τι να σου δώσω; Μμμ... να, μπορείς να πάρεις τη χωματένια μου μπάλα.

- Χωματένια μπάλα; Χα, χα! Να μου λείπει, είπε ο τζίτζικας.

Άκου χωματένια μπάλα! Και πέταξε πίσω στο δέντρο του.

«Το τραγούδι είναι μάλλον πολύ σπουδαίο πράγμα!

Δεν πρέπει να το διακόπτεις», σκέφτηκε το μικρό σκαθάρι.

